

Cors confinats.

Negatiu, era l'última peça que faltava per què el pla -Ho faig per tu¹⁷²⁴-, sortís rodó i exitós. Aquell matí l'agent 1COVID 19 estava de bon humor i fins i tot ens va regalar un –Bon dia! Des del replà de casa i en pocs minuts et deia si estaves infectada i què podies continuar quedant-te a casa.

El retruc de la porta era el tret de sortida a l'atzarosa aventura, jaqueta de cuir, guants de làtex, i els casc posats a peu de porta. Aquell migdia les notícies, eren les de cada dia, i res feia pensar que millorarien, la pandèmia seguia el seu rumb. Un petit sentiment de por volia apoderar-se de la rebel·lia d'aquell cor, de fons és sentia la veu d'en Joan Dausà cantant "Tot anirà bé, aleshores la por es va convertir en l'empenta que li faltava. La metròpoli estava confinada, voltada de policies avorrits. L'anada i tornada havia de ser ràpida, com qui creua l'infinit sense mirar enrere. Sospir profund i gas a fons, en pocs minuts arribàvem, i el paquet es quedava al poble veí, on l'esperava l'abraçada i l'escalfor d'un cor abandonat.

De sobte, el so del timbre de la porta, ha fet que la migdiada acabes. Qui serà?